

Felicia Kingsley
Shakespearova
utajená
milénka

Jeden zlodej gentleman,
jeden vzácný starý rukopis.
A krásna dedička,
ktorá zmarí všetky plány...

Ljndeni

Shakespearova utajená milenka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lideni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Felicia Kingsley

Shakespearova utajená milenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Shakespearova
utajená
milénka

Preložila Mária Štefánková

Ljndeni

Felicia Kingsley: L'amante perduta di Shakespeare
Copyright © 2025 Newton Compton editori s. r. l., Roma
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Mária Štefánková, 2026
This edition published in agreement with the Proprietor
through MalaTesta Literary Agency, Milan

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5211-4
ISBN e-knihy 978-80-566-5213-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5214-5 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5212-1 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*A čo keby bol Shakespeare
najväčší podvod v dejinách literatúry?*

Čitateľovi.

Darom z nebies je ženská krása,
lebo ona je pozemským šťastím
každého ušľachtileho muža.

VERONICA FRANCO

Mám radšej čertov v pekle než svätých v raji. Svätí ťa ochraňujú v dobrých časoch, čerti ti zachraňujú zadok, keď si v sračkách.

A ja som bol v sračkách až po krk.

Ešte pred mesiacom som sedel za mrežami a odpykával si trest, ktorý by mi bol zhltol polovicu života, a dnes sedím pri stolíku v čajovni na Rue des Capucins v Hornom meste v Luxemburgu.

Veľkovoľvodstvo zasadené medzi Francúzsko, Belgicko a Nemecko, necelých tritisíc štvorcových kilometrov, na ktorých spravujú majetky viac ako dvestopäťdesiatich miliárdarov celého sveta, a daňové sídlo viac ako stoštyridsaťdvatisíc firiem.

Mám rád čísla, najmä takéto.

„Váš čaj, *monsieur*,“ usmievavá servírka mi prináša moju objednávku. „A mlieko.“

„Bez mlieka, ďakujem.“

„Myslela som, že vy Angličania si vždy dávate do čaju mlieko,“ podotkne so záujmom. Je milá a viac-menej v mojom veku.

„Do indických čajov, čiernych, ako Assam alebo Darjeeling, na zjemnenie robustnosti zo silnej oxidácie. Toto,“ vysvetlím a krúžim v šálke lyžičkou, „je zelený čaj. Ako väčšina čínskych čajov.“

„Cukor?“

„Mám to rád bez cukru.“

„Maslové sušienky? Pečú ich v najlepšej pekárni v meste.“

„Takto je to v poriadku, ďakujem.“

„Tie sušienky sú zahrnuté v objednávke, len aby si vedel,“ informuje ma Giles, ktorý práve prišiel, a sadne si do kresla oproti môjmu. „Pre mňa kávu bez kofeínu, ďakujem.“

„Meškáš,“ pripomeniem mu.

„U významných klientov neexistuje pracovný čas, s nimi musíš zostať, koľko potrebujú!“

„Takže ja nie som významný klient,“ skonštatujem.

„Ty nie si klient.“

„A čo som teda?“

„Príbuzný jedného priateľa. Neodriekaj si radosti života,“ napomenie ma a opäť sa obráti k čašníčke, ktorá sa vrátila s jeho kávou. „A prineste nám aj tie sušienky, prosím.“

„Neodriekam,“ odvetím. „Vieš, prečo sa rozpadla Rímska ríša? Lebo keď Rimania dobyli východné kráľovstvá, spohodlneli a zmäkli.“

Giles sa zasmieja. „Impérium rozmočené v tureckom kúpeli.“

„No skoro tak,“ odpoviem vážne.

„Si primladý na taký asketický život. Koľko máš rokov?“

„Dvadsaťšesť.“

„Skôr či neskôr povolíš opraty a budeš si vychutnávať pôžitky.“

„Radšej neskôr ako skôr.“ Neopovrhujem luxusom – kto to tvrdí, je pokrytec –, ale snažím sa naň nezvyknúť, pohodlnosť vedie k zleniveniu. Ak si luxus raz vychutnáš, nikdy sa ho nebudeš chcieť vzdať.

„V každom prípade nebudeš mať príliš veľa času bahniť si vo svojej znovuzískanej slobode. Systém bol uvedený do pohotovosti a mená z neho sa okamžite ozvali. Už mám pre teba bohatý zoznam konzultácií, ktorým sa budeš musieť podriaďiť.“

„To je dobrá správa,“ okomentujem spoza okraja svojej šálky.

„Na začiatok je tu jeden z najambicióznejších zberateľov v Spojenom kráľovstve. Alastor Lockridge. Čaká ťa už zajtra popoludní na svojom panstve v Anglesey.“

„O čo ide? Obrazy? Šperky?“

„Takéto detaily mi nikdy neposkytujú.“

„To nie sú detaily.“

„Jedna z prvých vecí, ktoré sa musíš naučiť v tomto povolání, je to, že čím menej informácií koluje, tým lepšie. To, čo robíš, a ako to robíš, nie je moja vec, ja som len sprostredkovateľ, mňa zaujíma iba to, či prídu peniaze z tvojich akcií a kedy.“

„A tvoj podiel.“

„To je cena za mlčanie, Nick.“

„Chápem.“

„Tešíš sa, že si sa vrátil do starého dobrého Anglicka?“

„Už som si myslel, že ho nikdy viac neuvidím.“

„Odtiaľ pochádzajú Josého najlepší kamaráti, takže často budeš musieť chodiť na panstvo jej veličenstva.“

„Možno by som ocenil, keby mi tam zohnali nejaké bývanie. Vidiek v Sussexe sa mi vždy páčil,“ žartujem.

„Duchovia ako ty nemajú bývanie, ani tam, ani nikde inde,“ odvetí Giles, ktorý nepostrehol moju iróniu. „Neexistuješ, nezanechávaš stopy, a už vôbec nie meno na zvončeku od bytu.“

„To mi povedal aj José.“

„Tak na to nezabúdaj.“ Vstane a položí na stolík dve bankovky. „Si prichystaný zarobiť si svoj prvý milión?“

„Už sa neviem dočkať.“ Aj ja vstanem a vyjdem za ním von.

„Myslím, že ťa pozdravila čašníčka.“

„Videl som.“ Pokývala hlavou a potom nesmelým gestom kývla rukou.

„Aj ženy patria medzi rozkoše, ktoré ti pravidlá zakazujú?“

Sekundu predtým, ako vyjdem z lokálu, sa k nej obrátim a odpoviem na jej pozdrav úsmevom. „Giles, všetky pravidlá majú výnimky.“

José Farias je jeden z najstarších väzňov, no má ostrejší dôvtip ako všetci mladí väzni dokopy.

Všetci ho rešpektujú a myslím si, že niektorí sa ho aj boja.

Nikto netuší, za čo sedí, vie sa len to, že je to bývalý jezuitský kňaz, rozpráva málo a len vtedy, ak je to nevyhnutné. Odkedy som tu, ešte nikdy sa mi neprihovoril. Viac ráz som zachytil jeho záhadný pohľad, upretý mojím smerom. Pozoruje ma, ale netuším prečo.

Ja mám len jediný cieľ, prežiť medzi múrmi väznice a nezbláznit' sa. Vidina prepustenia o tridsať rokov je vzdialená a nejasná a môj oficiálny obhajca sa vôbec neunúval začať konanie o mojom presunutí zo Spojených štátov do Anglicka, jednak preto, že nie je ktovieako platený, a jednak aj preto, že nemám nikoho, kto by stál o môj návrat. So svojím „takmer titulom“ z dejín umenia si teraz plním dni, všetky rovnaké, vyučovaním kriminálnikov bez základného vzdelania.

Nie že by som sa bol ponúkol ako dobrovoľník, ale nemal som na výber.

Gramatika, dejepis, zemepis, základná matematika, vyučujem všetko, aj keď moja trieda – ak ju tak môžem nazvať – nemá ani v najmenšom úmysle počúvať ma. Viac než čokoľvek

iné ich zaujíma, ako sa mi vysmievať z môjho britského akcentu, alebo z mojej postavy, alebo z výrazov, ktoré používam a oni ich nepoznajú.

Pritom však ani netreba, aby som niečo povedal; vo chvíli, keď sa k nim obrátim chrbtom a chcem niečo napísať na tabuľu, stáva sa zo mňa ľudský terč požutých papierových guľôčok, a to v tom lepšom prípade.

Vyučovanie sa koná vo väzenskej knižnici, o ktorú sa práve stará Farias.

Je hodina dejepisu a ja rozprávam o potopení lodí s čajom v bostonskom prístave, ktoré bolo základom Americkej revolúcie, keď The Wall – dvojmetrový stotridsaťkilový obor – začne vyspevovať svoju vulgárnu verziu anglickej hymny *God Save the Queen* aj s grganím. V tej chvíli Farias vstane zo svojej stoličky a podíde obrovi za chrbát: tvári sa, že mu ide poblahoželať a podá mu ruku, no The Wall odrazu stratí hlas.

„Vieš, Eugene,“ osloví Farias obra jeho krstným menom, „že medzi horným laktovým nervom a krátkym dlaňovým svalom je bod, ktorý keď správne stlačíš, môže ti spôsobiť ochrnutie hlasiviek?“

The Wall sa v panike pokúša vylúdiť nejaký zvuk, ale márne. Nevydá ani hlások.

„Nie, jasné, že to nevieš, lebo si hlúpy ako vrece hnoja. Cítiš sa nadradený, áno, robíš si posmech z toho, kto sa snaží dostať dve základné vedomosti do tvojho kuracieho mozgu. Dobré, toto je len varovanie, ale ak zistím, že niekto z vás si dovoľil šikanovať tohto chlapca,“ napriek svojim dvadsiatim dvom rokom som v jeho očiach chlapec, „pocíti, čo ďalšie viem paralyzovať stiskom. A nebudú to hlasivky.“

Pokračujem vo vyučovaní, v knižnici nepočuť ani mušku bzúčať, a niektorí si dokonca robia poznámky. Keď skončím, Farias príde ku mne.

„Tu je ťa škoda.“

„Radšej tu ako v kuchyni alebo v práčovni,“ odpoviem a mám v úmysle utrieť tabuľu a pozbierať knihy z lavíc, pokrytých obscénnymi kresbami ceruzkou.

„Myslím vo väzení.“

„Ďakujem za uznanie, ale sudca si myslí, že som si to zaslúžil,“ odseknem a usilujem sa vlhkou handrou vyšúchať z prvej lavice obrázok štylizovaného ejakulujúceho penisu.

„Ja ťa toho viem veľa naučiť.“

„Paralyzovať hlasivky?“

„No napríklad, ak budeš chcieť.“ Farias ma neprestáva sledovať, zhrbený, šedivý, krívajúci. „No predovšetkým o umeleckých dielach.“

„To som študoval. Viem ich analyzovať, katalogizovať, a ak treba, aj reštaurovať.“

„Aj kradnúť?“

Zarazene sa naňho pozriem. „Kradnúť?“

„Chlapče, dobre počuješ, alebo si musíš ísť dať skontrolovať sluch?!“

„Počujem, počujem, Farias. Naozaj nemám v úmysle ísť ukradnúť Monu Lisu.“

„Volaj ma len José. A nehovorím, že ich treba kradnúť z múzeí, v múzeách sa nekradne, teda to, čo je vo verejných múzeách, ale ešte sú milióny, možno miliardy predmetov, ktoré sa považujú za stratené v čase, zabudnuté, alebo možno skončili v nesprávnych rukách. Niektorí ľudia sú ochotní zaplatiť hotový majetok tomu, kto ich vie nájsť, no nie každý má také schopnosti.“

„Prečo mi to hovoríte?“

„Lebo ty ich máš.“

„Neviem, z čoho ste to usúdili, ale ďakujem za kompliment,“ poviem sklamane. „Akurát ste nevzali do úvahy zásadnú drobnosť: na kradnutie umeleckých diel človek musí byť vonku, na slobode, a ja, rovnako ako vy, som tu zavretý. Na najbližších tridsať rokov.“

„To je detail, ktorý vyriešime, keď príde čas,“ odpovie a nedá sa vyviesť z miery mojimi námietkami. „Chceš si teraz vypočuť, čo ti poviem, alebo budeš radšej po celý zvyšok svojho trestu učiť analfabetov slabikovať?“

„Čaj bez mlieka.“

Clairin jemný hlások po špičkách vchádza do môjho sna.

Otvorím oči a ona sedí na okraji postele len v podprsenke a nohavičkách.

„Nečakal som raňajky do postele.“ Ponaťahujem sa a sadnem si chrbtom opretý o čelo postele.

„Nechystala som to pre teba, ale pre seba, no keďže som veľkorysá, ponúknem aj tebe šálku.“

Vezmem ju a ovoniam. „Lady Grey, zmes s lístkami ceylonského čaju aromatizovaná bergamotom, citrónom, pomarančom a ľaliou. Tam sa mlieko hodí.“

„Vždy si taký puntičkár?“

„Žiaľbohu, áno.“

Claire prevráti oči a prikývne, vyjde z izby a vráti sa s krčiazkom mlieka. Kvapku si naleje do svojej šálky a ochutná. „Máš pravdu,“ povie a jej hlas prezrádza mierne podráždenie. „Hodí sa.“

„Ja viem.“ Urobím to isté a potom sa napijem. „V každom prípade, dobré ráno.“

„Dobré ráno.“

„Dnes nemáš službu v kaviarni?“ spýtam sa jej.

„Nie, až popoludní. Od deviatej do jednej pracujem v Maison Artois, v aukčnej sieni.“

„Zaujímavé.“

„A čím sa zaoberáš ty, Nick?“

„Som konzultant,“ odpoviem všeobecne.

„Žiješ tu?“

„Len tadiaľto prechádzam.“

„Aký si tajomný,“ utiahne si zo mňa.

„Včera som mal pocit, že ti tajomnosť neprekáža.“

Včera neskôr popoludní som sa vrátil do kaviarne a tváril som sa, že som stratil obal s kreditnými kartami, a Claire mi ho pomohla hľadať. S hľadaním sme skončili u nej doma, v jej posteli.

Nevzdávam sa všetkých rozkoší, ako som povedal Gilesovi.

„Máš pravdu, tajomnosť má svoje čaro.“

„Idem sa osprchovať, chceš mi robiť spoločnosť?“ spýtam sa jej, keď vstávam z postele a idem do malej kúpeľne v jej byte. Pustím vodu a ona tam vojde za mnou.

„Veď je ľadová,“ protestuje.

„Ak nie je studená, nepreberiem sa.“

Pomôžem jej zohriať sa a sprchovanie sa pretiahne trochu viac, ako sme predpokladali.

„Myslíš, že sa ešte uvidíme?“ pýta sa neskôr, kým sa obliekam, ona ešte mokrá, zavinutá v osuške, ležiac na posteli.

„Odchádzam a budem preč dlhšie.“

„Škoda.“ Jej tón by chcel znieť ľahko, no trochu z neho cítiť sklamanie. „Čo myslíš, kedy sa vrátiš?“

„Popravde, ani neviem, či sa vôbec vrátim,“ odpoviem a zaväzujem si uzol na kravate. Ona mlčí a odtrhne odo mňa sklamaný pohľad, ktorý zachytím v zrkadle. „Ber to tak: keby som ti povedal, že sa vrátim a znova sa uvidíme, bolo by po tajomne.“

„Tajomno mám rada, ale nie až takéto.“

Nakloním sa nad ňu a vtisnem jej na pery ľahký bozk.

„Bola to pekná noc,“ lúčim sa.

„A čo tvoje karty? Nevrátiš sa pohľadať ich?“ spýta sa sekundu pred tým, ako opustím apartmán.

„Dal som ich zablokovat’.“

Cesta trajektom z Liverpoolu do Anglesley mi trvá dlhšie ako let z Luxemburgu. Myslel som si, že pristátie na britskej pôde ma dojme k slzám, ale viac ma dostala cesta autom, mília za míľou, keď sa mi drsný, upršaný Wales mihá za okienkom auta, bičovaného dažďom a ľadovým vetrom, ktorý ma privítal hneď po pristátí.

Toto som však potreboval, s mojou rodnou krajinou by sme sa v žiarivom slnku ani nespoznali. Už nie som dvadsiatnik, ktorý odtiaľto odišiel pred piatimi rokmi, vraciam sa pod iným menom, s iným životom. Predtým som bol telo, teraz som len tieň.

Auto, ktoré po mňa Lockridge poslal aj so šoférom, tmavozelené Bentley s krémovými sedadlami, vyjde hore po štrkovej cestičke k jeho usadlosti a zo žltkastej hmly sa vynorí jednoduché sídlo zo sivého kameňa.

Končisté vežičky sa hrozivo vypínajú na streche v celej svojej neogotickej viktoriánskej nádhere.

Pri vchode už na mňa čaká majordóm.

„Ja som Browning a budem vám k dispozícii počas celého vášho pobytu, hoci krátkeho. Pán Lockridge vás už čaká v knižnici. Chcete sa najprv ubytovať vo svojich izbách, alebo si želáte okamžite ísť na stretnutie s ním?“ spýta sa ma.

„V izbách?“

„Sú v severnom krídle, aby som bol presný. Sú síce chladnejšie, ale služobníctvo tam má jednoduchší prístup v prípade potreby.“

„Som si istý, že sa ubytujem bez problémov,“ odvetím. „Myslím, že hneď pôjdem za pánom Lockridgeom, nechcem, aby ma pokladal za nevychovaného.“

„V tom prípade ma nasledujte o poschodie nižšie, pôjdeme služobným schodiskom a potom doprava.“

Služobné schodisko? Prečo by sa Lockridge mal nachádzať v suteréne?

„Prepáčte, Browning, ale vy ste sa ani nepokúsili overiť moju identitu,“ upozorním ho na to, ako jednoducho bol ochotný ubytovať ma.

„My nemávame hostí, pán Lockridge nemá rád spoločnosť. Nemohol som sa pomýliť.“

Mlčky kráčame dlhou tmavou chodbou, ktorá páchne sčasti kadidlom a sčasti vlhkým kameňom, zastavíme sa pred intarzovanými dvojkrídlovými dvermi, ktoré Browning otvorí a gestom mi naznačí, aby som vošiel.

„Prosím.“

Vojdeme do predsieni s kovovou skrinkou a umývadlom. „Musím vás požiadať, aby ste si obuli návleky na topánky a dezinfikovali si ruky, pán Montecristo.“

„Vari ideme do operačnej sály?“ spýtam sa, ale majordóm si nevšímne iróniu, tak urobím, o čo ma žiada. Vedľa klávesnice s číslami je akýsi domáci telefón, ktorým Browning zavolá.

„Áno?“ odpovie kovový hlas mikrofónu.

„Host prišiel, pane, a podrobil sa protokolu.“

„Pusťte ho dovnútra.“ Potom nasleduje cvaknutie viacnásobnej zámky, ktorá sa postupne odomkyá.

Pancierové dvere cvaknú, Browning mi ich otvorí a gestom ma pošle dnu.

Vojdem do knižnice, kde za písacím stolom sedí zhrbený muž neurčitého veku medzi štyridsiatkou a šesťdesiatkou, nad starodávnym zväzkom s lupou v ruke.

„Dobrý deň, pán Lockridge,“ pozdravím ho priateľským tónom. „Ďakujem za pozvanie. Som veľmi zvedavý na to, kvôli akej konzultácii ste si ma pozvali prostredníctvom Gilesa.“

Muž zodvihne hlavu, premeria si ma od hlavy po päty, s lupou ešte pred tvárou.

„Takže ty si ten Nick Montecristo?“

To, že som Fariasovým chránencom, sa vo väznici roznieslo rýchlosťou blesku. Okamžite som si získal rešpekt medzi ostatnými väzňami, ale aj medzi personálom väznice.

Minulý týždeň mi prikázali, aby som si pobalil veci, že ma presunú. Báľ som sa, že ma dajú do izolácie – odtiaľ sa ešte nikto nevrátil duševne v poriadku –, no dostal som samostatnú celu.

V jedálni nemusím na jedlo stáť v rade ako ostatní, ale mám ho na tácke bokom, všetko pripravené, všetko zabalené, dovoľm si povedať, že takmer sterilné.

„Nie, jemu nie z hrnca,“ skríkol Ulrich, keď mi Winston Krt nakladal hustú zelenú šlichtu, ktorá bola na menu označená ako minestrone. „Daj mu tácku pre alergikov.“

„Ja nie som alergik,“ namietol som.

No Ulrich mi vtisol do ruky plastovú tácku s naukladanými škatuľkami. „Oddnes si.“

A tak každý deň pri každom jedle.

Vychádzku nemusím dodržiavať na minútu presne a môžem si do cely nosiť knihy, všetko manuály o umení, do ktorých si robím poznámky od Fariasa. Nehrozí, že by strážne zistili, že ide o inštrukcie, ako kradnúť či falzifikovať diela, ako oklamať či deaktivovať bezpečnostné systémy alebo vylúpiť hrobky.

Včera prechádzal jeden zo strážcov popred moju celu, a keď videl, že sa dívam na Goyov obraz *Nahá Maja* v publikácii o španielskom umení 18. storočia, povedal mi: „Pozri, ak si chceš uľaviť, môžem ti priniesť zvonka nejaké časopisy.“

Netušil, že na plachtu Majinho portrétu som napísal inštrukcie, ako otvoriť trezor s dvojnásobnou kombináciou, ale nasledujúci týždeň som si našiel na posteli porno časopis.

Vo väzení sa myšlienka na sex stále vracia: sú dni, keď mi ani na um nezíde, akoby vôbec neexistoval, akoby to nebola fyziologická potreba, a inokedy je to obsesia, ktorá zaberá všetky moje myšlienky. Našťastie ma moje štúdium zamestnáva.

„Umenie nie je sväté, ani to, čo je v kostoloch, ani obrazy na biblické témy, lebo vo väčšine prípadov ich zhotovili darebáci,“ zvykne hovoriť Farias, a túto svoju dogmu sem-tam utrúsi vo svojich prednáškach. „Vieš, že Caravaggio bol zločinec?“ Zriedkakedy niekoho ohovára, ale s umelcami nemá zľutovanie. „Hoci bol vyhlásený za objaviteľa šerosvitu, bolo to všetko iné, len nie geniálna intuícia: mal dlhy v každej rímskej krčme a na ich splácanie potreboval rýchlo predať veľa obrazov, takže na detaily nemal čas. Namaľovať čierne plochy bola len číra skratka. A nebol dlžný len krčmárom, ale aj pasákom a majiteľom herní, lebo sa mu páčili prostitútky a hazardné hry. Nožom pichol chlapíka do stehennej tepny a zabil ho – ten blbec ovládal aj anatómiu –, aby nemusel zaplatiť desaťtisíc scudov, ktoré mu bol dlžný.“

„Bl-bec Ca-ra-vag-gio,“ zapíšem si do poznámok.

„Cellini nemal o nič lepšiu povest': svojho rivala podrezal. A Michelangelo sa zasa prejavil ako falšovateľ,“ vykladá, akoby hovoril o svojich známych. „Darebáci, nájomní vrahovia, pedofili, dejiny umenia majú korene v zločine, aj kradnúť umelecké diela je umenie, a ty vieš, ako na to. Drž sa pravidiel, akoby to boli tvoje rozkazy.“ Odviesť pozornosť od cieľa, zistiť možné únikové cesty, naučiť sa naspamäť detaily, nikdy neukázať záujem

o „prácu“, byť nenápadný, nedať sa zabiť alebo chytiť, a najmä nikdy, *nikdy* nedôverovať inému zlodejovi.

„Zlodej bude vždy tvoj konkurent, bol by schopný vyšachovať ťa kvôli nejakej informácii, obaja ste mimo zákona. Ak si má vybrať medzi sebou a tebou, vždy obetuje teba. A daj si pozor najmä na ženy,“ upozorňuje ma a strčí mi pred nos kostnatý prst.

„Na ženy všeobecne, alebo na zlodejky?“ spýtam sa.

„Aká hlúpa otázka. Všetky ženy sú zlodejky: buď ti ukradnú peňaženku, alebo ti ukradnú srdce,“ okomentuje a náhle sa ku mne obráti chrbtom. „Maj to na pamäti, ak nechceš skončiť ako ja.“

Takto prejdú štyri roky a nikto sa ani najmenej nepozastavuje nad tým, ako s Fariasom trávime čas. Nikdy sa ho nepýtam na nič osobné, aj tak by mi neodpovedal, a náš plán pokračuje na úrovni učiteľ – žiak bez odbočiek.

Učí ma poznať kovy podľa vône, rozoznať dvesto druhov papiera len podľa hmatu, sfalšovať vek dokumentu použitím pigmentov z čajových lístkov. Každému odvaru zodpovedá iný typ zostarnutia, každý druh pergamenu má iný stupeň vstrebávania.

Tisícštyristošesťdesiatjeden dní intenzívneho kurzu, akoby som sa vrátil na univerzitu, až kým ma jedného dňa prestane Farias vyučovať.

„Si pripravený,“ potvrdí predo mnou, kým čakám s nachystaným poznámkovým blokom a perom. Nevieť, čo tým myslí, ale nemám čas vypytovať sa ho, lebo ma mocne udrie do tváre – pravdepodobne do nejakého akupresúrneho bodu, ktorý dôverne pozná – a ja stratím vedomie.

Prítomnosť

Lockridge vstane a obíde ma, neprestáva ma sledovať. „Si o dve hlavy vyšší ako Farias. Dúfam, že si ho hodný aspoň spolovice.“

„Často spolupracujete?“ spýtam sa a nevšímam si provokáciu.

„Možno povedať, že celý život. A predtým ešte môj otec.“

V hlase mu zaznie trošku nostalgie. „Ako sa má?“

„Myslím, že už asi nijako.“

Lockridge trochu privrie viečka, vidno, že mu je to ľúto.

„Vidiš toto všetko tu?“ spýta sa a ukáže na knihy, ktoré zaplňajú police od zeme po povalu.

„Úctyhodná zbierka. Zaujímavá,“ poviem, keď sa poobzerám okolo seba. Väčšina kníh je stará, s nečitateľnými nápismi na chrbtoch.

„Keby nebolo Farias, bola by toho len tretina. Toto je projekt môjho otca, teraz som jeho správcom.“

„Aký mal cieľ?“

„Mal sen vytvoriť novú Alexandrijskú knižnicu.“ Lockridge spokojne rozhodí rukami. „Okolo nás sú samé prvé vydania najdôležitejších kníh každého národa.“

„Hotový poklad.“ Nie je to bežná knižnica, ako by si niekto mohol myslieť, je to maximálne zabezpečená miestnosť v suteréne, so zamrežovanými okienkami, knihy sú za nepriestrelným

sklom, zariadenie je ohňovzdorné a ovládanie na stene zaručuje dokonalé osvetlenie, teplotu a vlhkosť, aby vzácny obsah nič nezničilo.

Lockridge nie je zberateľ, ale strážca chrámu.

„Pod' sem, pozri sa.“ Lockridge ma gestom pozve k jednej skrini, vyberie z nej zväzok a ukáže mi ho. „*La Comedia*, Dante Alighieri,“ čítam. Raz som sa odvážil nazvať ju „Božská“ a Farias sa so mnou dva dni nerozprával. Bol to radikál, preňho platil iba ten názov, ktorý dal dielu autor.

„Úplne prvá vyťažčená edícia,“ dodá Lockridge s hrdosťou.

„Toto ale nie je *princeps*,“ namietnem, keď si prezriem frontispis. „Hoci *Comediu* vytlačili v roku 1472 tlačiarne vo Foligne, v Benátkach a Mantove, za oficiálnu prvotlač sa pokladá len tá z Foligna. Táto tu je benátska: nepochybne má veľkú hodnotu, ale nie takú ako tá druhá.“

Lockridge pokojne prikývne. Vedel to, toto mal byť test. „Je to veľká škoda. Môjho otca veľmi mrzelo, že sa mu nepodarilo získať výtlačok z Foligna.“

„A chcete, aby som sa toho ujal ja?“

„Mám dlhý zoznam nesplnených túžob, ale táto nie je na poprednom mieste,“ odpovie, obráti sa mi chrbtom a podíde k ďalšej polici. „Pozri sa.“

Rýchlo pochopím, že pre Lockridgea nastala chvíľa, keď nevie odolať a musí sa pochváliť: nielenže žije ako vyhnanec, ale v jeho prípade je nesmierne ťažké nájsť niekoho, kto by vedel oceniť hodnotu jeho zbierky.

„*Don Quijote*, Chaucerove *Canterburské poviedky*...“ prechádzam tituly jeden za druhým a on ma spokojne pozoruje.

„*Harry Potter*?“ začudujem sa.

„Nepovedal som, že zbieram iba staré knihy. Hovoril som o dôležitých knihách v dejinách ľudstva.“ Vezme *Kameň mudrcov* z police a ukáže mi ho. „Jeden z päťsto exemplárov prvého anglického vydania, z ktorého šlo do predaja sotva tristo.“

„Jediné vydanie, ktoré má v copyrighte ‚Joanne Rowling‘ a nie J. K. Rowling.“

„Toto je vyradená kniha z jednej knižnice. Bola už opotrebovaná a nahradili ju novším vydaním. Dostal som ju za facku; dnes má hodnotu aj stodvadsaťtisíc libier.“

Polica so súčasnými titulmi je rovnako zaujímavá ako tie so starými: prvé americké vydanie *Da Vinciho kódu*, s tlačovými chybami „Lyon“ na strane 152 a „skitoma“ na strane 243; *Casino Royale* od Iana Fleminga s prvou misiou agenta 007; jeden zo zriedkavých zachovaných výtlačkov Tolkienovho *Hobbita*...

„No je tu jedna kniha, ktorá môjmu otcovi unikla len o vlások. Tak ako on, aj ja som v kontakte so všetkými veľkými antikvármami na svete, niet knihy, ktorá by sa pohla bez môjho vedomia, ale zakaždým, keď sme ten text už mali takmer v ruke, niekto nás predbehol. Naposledy to bol Arrigo Martinis, skrachovaný barón, čo má medzi zberateľmi povest' bezohľadného piráta, ktorý mi ju vyfúkol spred nosa počas rokovania s jedným predajcom z Drážďan pred dvadsiatimi rokmi.“ Trpký monológ preruší pred vitrínou venovanou bibliám. Sú tam latinské, Gutenbergova, luteránska... všetky možné existujúce verzie. „Dozvedel som sa, že Martinis zomrel. Jeho syn, totálny hlupák, nemá záujem pokračovať v otcových zberateľských šlapajach a isto sa bude chcieť zbaviť všetkých kníh a speňažiť ich. A na toto ťa potrebujem: musíš získať tú knihu pre mňa.“

„Ospravedlňujem sa, pán Lockridge, ale prečo jednoducho nepočkáte, kým sa dostane do predaja?“ spýtam sa nechápavo.

„Lebo keď ten hlupák zistí, čo za poklad mu padol do rúk, dá všetko do dražby, a vo chvíli, keď sa kniha zjaví v katalógoch, spustí sa masaker.“ Lockridge rozhodne pokrúti hlavou. „A ja si ju už nedám znova vyfúknuť.“

„V tejto chvíli by mi pomohlo, keby som vedel, čo je to za text, ktorý mám získať,“ posmelím ho, lebo teraz som už na všetko zvedavý. Farias by ma nepochválil, predstieraný nezáujem

o akciu bol základnou podmienkou udržania vysokej ceny na trhu.

„Anglická Biblia,“ vyhlási slávnostne.

„Prvé vydanie Biblie kráľa Jamesa už predsa máte,“ poviem a ukážem na jeden zväzok za jeho chrbtom. „Vytlačil ju v roku 1611 Robert Barker.“

„Ale nie táto,“ Lockridge rukou naznačí smer ku knihe. „O ňu nejde. Nie všetky biblie sú Biblie. Tá, ktorú mám na mysli dnes, sa pokladá za prameň modernej angličtiny, je to zbierka všetkých diel nášho najslávnejšieho dramatika.“

Pochopil som a vnútorne sa rozochvejem pri myšlienke na úlohu, ktorú budem musieť splniť. Dúfal som, že bude jednoduchšia.

„Shakespearovo *First Folio*.“

Ked' sa mi znova vráti vedomie, neotvorím oči hneď. Ležím, som spútaný, pod sebou cítim tupé hučanie motora. Niekam ma vezú. Dva mužské hlasy, predpokladám, že sú to zdravotníci, rozprávajú o vitálnych funkciách, o možných fraktúrach, a držia mi na tvári pritisnutú kyslíkovú masku.

Jedno je isté: už nie som vo väzení. „Vonku“ je koncept, ktorý som od seba stále veľmi odsúval a teraz sa ho celú cestu snažím oživiť. V istej chvíli sme zrejme prišli do nemocnice, lebo po tom, ako ma aj s vozíkom vybrali zo sanitky, počujem ošetrovateľov povedať najprv: „Pôjde na röntgen,“ a potom: „Pripravme ho na CT,“ keď vidia, že stále nejavím známky života. Hlasy hovoria o úraze lebky alebo o otrase mozgu. Chcú vylúčiť krvácanie do mozgu. Až keď začujem: „Budeme oživovať,“ pohnem sa.

Ani nie za pol dňa prejdem zo stavu „väzeň“ do stavu „hospitalizovaný“ – čo chvíľku pokladám za výhodu –, ale strážnik pred dverami mojej izby a zápästie pripútané o mrežu postele ma vrátia do reality. Zasa je to, akoby som bol v cele. Napriek tomu však cítim, že sa čosi chystá.

Popred okno mojej izby vedúce na chodbu často prechádza sestrička v bielo-modrej rovnošate a mám pocit, že vždy spomalí, aby mohla nazrieť medzi štrbiny žalúzií.

Možno je to len môj dojem, napokon, už je v rokoch a trochu kríva na jednu nohu, ale čosi mi hovorí, že všetko je inak.

Čoskoro zistím, že Farias mi rozbil čeľusť tak, aby si to vyžiadalo chirurgický zákrok. On je na tieto veci veľmi šikovný, určite to nebola náhoda.

Vedel, čo robí.

Vedel, že ten úder nebude mať iné východisko, len moje ošetrovanie v nemocnici.

V hlave sa mi čoraz jasnejšie črtá myšlienka, že to bol jeho plán, lenže dni utekajú a nič sa nemení. Zobúdzam sa s očakávaním a potom na konci dňa sklamaný zaspím.

Možno Farias čaká, že niečo urobím ja. Ale čo?

A tá sestrička ráno, na obed aj večer chodí popred moje okno.

Na poranenom mieste mám stále opuch, ktorý mi deformuje tvár, takže takmer nemôžem rozprávať a prijímam výlučne tekutú stravu, no aj tak sa snažím pritiahnuť sestričkinu pozornosť.

Rukou jej dám znamenie, aby požiadala strážcu o vstup dovnútra, no ona rezolútne odmietavo pokrúti hlavou.

Tak prečo, dočerta, neprestáva krúžiť okolo mojej izby?!

Očakávanie sa pomaly mení na obavy. Lekári začínajú rozprávať o mojom prepustení, čo značí, že moje dni tu sú zrátané, a ak niečo neurobím z vlastnej iniciatívy, čoskoro sa znova ocitnem za mrežami.

V posledný večer, po vizite pred prepustením, vojde do izby ošetrovateľka vziať tanier od večere.

Lenže nie je to tá ako zvyčajne.

Je to rádová sestra.

Celkom dobre sa zamaskovala, ale ja som ju spoznal podľa krívania.

Konečne sa mi potvrdilo, že jej krúženie okolo mojej izby nebolo len tak.

„Strážnik je na toalete, máme málo času, Nicolas,“ upozorní ma, kým mi odomyká putá.

Potom zodvihne plachtu zakrývajúcu vozík a zo spodnej poličky vyberie gumenú figurínu, aké slúžia na výučbu medikom. „Vstaň, toto uložíme pod prikrývku.“

Rýchlo ju poslúchnem, všuchnem sa na spodnú poličku vozíka a skryjem sa pod plachtu s morfiovou infúziou v ruke.

Vzápätí sa vozík pohne a počujem, ako sestra hovorí strážnikovi: „Infúzia funguje, už hlboko spí.“

Výťahom zídeme do suterénu, kde ma vypustí zo skrýše.

„Viem, že to bude hnusné, ale teraz musíš skočiť do jedného z týchto sudov so špinavou bielizňou, aby ťa previezli,“ inštruuje ma.

„Kam ma prevezú, sestra?“ spýtam sa jej.

„To zistíš, keď tam budeš. A nie som tvoja sestra.“

Potom ukáže na jeden biely sud so žltó-čiernou nálepkou *Biologické nebezpečenstvo*. „Vlez dnu a buď ticho.“

Zatvoreného v sude z pracovne, zamotaného medzi plachtami a uterákmi zašpinenými všetkými možnými ľudskými výlučkami – na ten pach nezabudnem do smrti, lebo aj napriek všetkej odpudivosti ho budem mať navždy spojený so slobodou – ma naložia do kamióna a až v tej chvíli si uvedomím, že som na úteku.

Vôbec neviem, či cesta trvá päť minút alebo šesť hodín, lebo si v mysli preberám všetky možné varianty úteku a premýšľam, aké signály mi mohol dať Farias a ja som si ich nevšimol.

Kovový škripot rolety mi ohlasuje príchod do cieľa. Nieкто schytí môj infekčný sud, skotúľa ho dolu rampou a potom ešte ďalšou. Prší – počujem klopkanie kvapiek na plastový vrchnák –, presne ako v ten večer, keď ma zatkli. Kruh sa opäť uzaviera.

Nieкто zvalí sud na zem, potom otvorí vrchnák a umožní mi štvornožky vyliezť.

„Cesta je voľná,“ zašepká ženský hlas pokojným, jemným, no pevným tónom.

Špinavý, smradľavý, s hadičkou od infúzie medzi zubami, vykuknem zo suda a ocitnem sa na kolenách rovno pred anjelom.

„Čakala som ťa, Nicholas. Ja som sestra Mary Agnes.“

„CHcete, aby som pre vás ukradol Shakespearovo *First Folio*?“ spýtam sa váhajúc.

„Nenazval by som to ukradnúť, lebo môjho otca v tejto veci podviedli, šlo by o vrátenie veci,“ opraví ma Lockridge.

„Ako ho podviedli? Potrebujem vedieť všetky detaily predtým, než sa do toho pustím,“ poviem.

Lenže on ukáže na kyvadlové hodiny, ktoré ukazujú šesť tridsať. „Áno, ale pri večeri.“

Vyjdeme z knižnice, ktorú starostlivo pozamyká sériou zámkov, zakóduje alarmy a napokon zaistí odtlačkom prsta.

„Toto zabezpečenie vás musí stať celý majetok,“ podotknem.

„Nijaká suma nie je privysoká na ochranu tohto pokladu.“

Vyjdeme po strmom služobnom schodisku a nasledujem Lockridgea do jedálne. Kedysi tu nepochybne stál dlhý stôl aspoň pre štyridsať ľudí – dá sa to usúdiť podľa odtlačkov na ošúchanom koberci –, ale dnes na jeho mieste stojí menší oválny stôl so šiestimi stoličkami, prestretý len preňho a pre mňa. Na stole je toho požehnane: košíky s teplým chlebom, strieborná misa s pol kilom žltého masla, nakrájané syry, omáčky s meňavými hustými šťavami, orgie pre zmysly, na aké už nie som zvyknutý.

No zmocní sa ma dojatie, keď Browning zodvihne pokrievku a pod ňou vidím typickú anglickú večeru *roast dinner*, ktorú sme v domove dostávali len pri slávnostných príležitostiach: pečené mäso, opekané zemiaky, *yorkshirský pudíng* a dusenú zeleninu. Toto je pre mňa sviatočné jedlo. Takéto privítanie, to som potreboval. Konečne som doma.

Majordóm naleje Lockridgeovi pohár Châteauneuf-du-Pape od dolného toku Rhôny a potom chce naliať to isté aj mne, ale ja ho zastavím.

„Dáš si radšej biele?“ spýta sa Lockridge prekvapene.

„Ja víno nebudem.“

„Abstinent?“ V jeho tóne zaznie zle skrývané pohŕdanie.

„Keď pracujem, nepijem.“

Trochu nakloní hlavu a pobaveno ňou pokrúti.

„Aj Farias mal svoje fixné idey.“

Naložíme si jedlo a ja ho znova postrčím, aby sa vrátil k svojej úlohe.

„*First Folio* bolo vytlačené v roku 1623 v počte asi sedemsto-päťdesiat výťažkov; dodnes sa zachovalo len dvestotridsaťpäť. Ani nie tretina,“ poviem. „O deviatich ďalších sa vie, ale nie sú zaregistrované. Hovoríme o jednom z tých?“

„Možno,“ povie záhadne.

„Aj preto, lebo všetky ostatné sú majetkom kultúrnych ustanovizní, z ktorých ho nebudem brať,“ objasním.

„Toto je rovnaká štátna politika, ako má Farias.“

„Aj krádeže si vyžadujú istú etiku, nemyslíte, pán Lockridge?“

„S tým sa rozhodne nedá nesúhlasiť. Browning, druhé kolo, prosím,“ požiada a ukáže prázdny tanier.

„V súkromných zbierkach je dvadsať výťažkov. Vlastne dva-dsaťjeden, ale v zásade vylučujem možnosť, že by som musel vyhrabať *First Folio* z Britskej kráľovskej knižnice. Kruh sa zužuje.“ Stále ma znepokojuje ten príbeh o podvode. Chcem o ňom vedieť viac. „Ako ho váš otec stratil?“

„Už pred rokmi dal otec všetkým obchodníkom, znalcom, sprostredkovateľom a antikvárom v Európe na vedomie, že hľadá jedno z vydání *First Folia*, a pred dvadsiatimi rokmi, presnejšie krátko pred Vianocami, mu zavolał Günther Wenkman. Tento obchodník z Drážďan mu oznámil, že získal *Folio* z vypratávania sídla po súdnej dražbe.“

„Vie sa, komu patrilo?“ spýtam sa.

„Rezidencia patrila istej anglickej aristokratickej rodine, ktorá sa v roku 1934, po nástupe Hitlera k moci, rozhodla presťahovať sa do Nemecka, poháňaná veľkou sympatiou, ktorú pociťovala k jeho politike.“

„Predpokladám, že sa pokúsili vrátiť do vlasti, keď sa veci vyvinuli zlým smerom, ale neprijali ich s otvoreným náručím.“

„Presne tak. Rodina postupne vyčerpala celý svoj majetok až do dna; dediči z poslednej generácie živorili na pôžičkách a využívali svoje tituly, až kým si nenarobili toľko dlhov, že ich banky v exekúcii zbavili strechy nad hlavou z večera do rána.“

„Zvláštne, že im nenapadlo predať *First Folia*. Tým by si bez problémov zapchali diery.“

„Vieš, koľko rodín sa zničilo, keď mali priveľa detí a priveľa nerestí? Navyše, mnohí nepredávajú svoje majetky z pýchy, zatiaľ čo iní len jednoducho nevedia, čo majú v rukách. V každom prípade, pre Günthera bol nález *First Folia* skutočný obchod a hneď sa usiloval zvýšiť jeho cenu.“

„A kontaktoval vášho otca.“

„No načasovanie nám neprialo. V tom čase sme boli v Japonsku, zaoberali sme sa ázijskými rukopismi a zvažovali sme kúpu niektorých veľmi vzácných exemplárov, takže sme nemohli hneď doraziť do Drážďan. Preto otec poslal Güntherovi istú sumu a odkázal mu, že za ním pošle svojho človeka, ktorý prevezme knihu a vyplatí zvyšok. Lenže muž, ktorý tam prišiel a tvrdil, že je náš poverenec, bol Martinis,“ uzavrel Lockridge s výrazom pohrdania na tvári. „Neviem, od koho sa dozvedel o našej dohode

s Wenkmanom, ale podarilo sa mu odniesť si *First Folio*, a dokonca zneužil aj zálohu, ktorú sme poslali.“

„Koľko to bolo?“

„Štvrt' milióna libier.“

„A Wenkman vám ich nevrátil?“

„On si spravil svoj biznis, zinkasoval to, čo mal zinkasovať, a zbavil sa akejkoľvek zodpovednosti. Existencia tej kópie *First Folio* nikdy nebola ‚oznámená‘ – a to je dôvod, ktorý mi dovoľuje získať ho za oveľa výhodnejšiu cenu, a nie cez šialenú verejnú aukciu –, pre nás by to znamenalo, že sme si uplatnili právo na niečo, čo nám trochu patrí.“

„A čo vám dáva istotou, že barón Martinis ho ešte vlastní a nepredal ho?“ vypočúvam ho ďalej.

„Nič, len v to dúfam.“

„Takže ja pôjdem hľadať nejakú nádej?“

„A nie je to jediný cieľ ľudskej bytosti?“ odpovie mi otázkou.

„Ešte niečo.“ Položím príbor na tanier do polohy štyri dva-dsať na znamenie, že som dojedol, keďže majordóm už striehol, aby mi naložil dupľu. „Vy ste nikdy na vlastné oči nevideli *First Folio*, ktoré vzal Martinis?“

„Nie.“

„Takže neviete, ako vyzerá?“

„Nemám ani bledomodrý šajn.“

Spal si dva dni,“ pozdraví ma melodický hlas, ktorý ma pri-
 „vítal pri príchode. Otvorím viečka, ťažké, akoby som ich
 mal prilepené, a znova vidím toho istého anjela. Sestra Mary
 Agnes. „Ako sa cítiš, Nicholas?“

„Kde som to?“

„V kláštore Dcéry viery,“ povie bez zaváhania. „Tu si v bezpečí.“

„Vatikán vie, že poskytujete azyl utečeným väzňom?“

„Zistiš, že netreba, aby Vatikán vždy všetko vedel,“ odpovie
 a mieša lyžičkou v pohári mliečne sfarbenú tekutinu. Má bieluč-
 kú pleť, svetlomodré, takmer priehľadné oči, malý noštek, jemné
 ružové ústa a biele ruky, ktoré jej vykúkajú spod svetlomodrého
 habitu. Vyžaruje svetlo.

„A kto rozhoduje, čo mu povedať a čo nie?“

„Koľko otázok, Nicholas.“

„Ty by si ich na mojom mieste nekládla?“ Príde mi priro-
 dzené tykať jej. Je mladá, zhruba v mojom veku.

„Možno, ale ja nie som na tvojom mieste.“ Pristrčí mi pohár
 pod nos. „Vypi toto.“

Prvý hlt, taký horký, až mi vystúpia slzy do očí, ma skoro pri-
 drhne. Vrátim jej poloplný pohár.

„Všetko,“ prikáže rezolútne.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Shakespearova utajená milenka***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.